

sen af den kommunale Valgret begrænset derved, at Skatteydelsen ingensinde helt kan bortfalde. Selvom Ligningsmyndighederne har gjort Brug af den dem saaledes tilkommende Beføjelse til Nedsættelse efter frit Skøn, vil der saaledes blive paalignet de paagældende Skatteydere et Skattebeløb, hvis Udredelse for de af Arbejdsløsheden ramte Personers Vedkommende kan være byrdefuldt. Hertil kommer, at Grænsen for Ligningsmyndighedernes Beføjelse til at nedsætte Indkomsten efter frit Skøn er sat saa lavt, at Beføjelsen under de nuværende Pengeforhold næppe har megen praktisk Betydning. Som Følge heraf vil en Række Skatteydere, hvis Indtægter vel er smaa, men dog ligger over den fornævnte Grænse, være opførte i Kommunernes Skatteligning med Beløb, som det paa Grund af den herskende Arbejdsløshed kan være særdeles vanskeligt for mange at skaffe Midler til at udrede.

Medens man særligt af Hensyn til den

kommunale Valgrets Bevarelse maa fastholde, at de paagældende uanset deres vanskelige økonomiske Forhold fremdeles bør optages paa Kommunernes Skatteligning og ansættes til Skat efter de gældende Regler, vil der efter Ministeriets Formening være al mulig Anledning til at lette de af *Arbejdsløsheden berørte Personer* Betalingen af paalignede Kommuneskatter. Dette Formaal opnaas formentlig paa den mest tilfredsstillende Maade derved, at Kommunalbestyrelserne faar Adgang til af egen Drift i det Omfang, som det af Hensyn til den herskende Arbejdsløshed findes nødvendigt, at eftergive de for Skatteaarene 1917—18 og 1918—19 paalignede Kommuneskatter eller paa anden Maade tilstaa Lempelser i dem. Kommunalbestyrelsernes Beslutning skal som anført ikke have Indflydelse paa den kommunale Valgret eller i det hele taget medføre, at de paagældende derved betragtes som Skatterestanter.